

HARLEQUIN

Sjalootline romaan

CAROLE
MORTIMER

Leedi tunnistab üles

... kuid mis hinnaga?

ÕED COPELANDID

Carole Mortimer
The Lady Confesses
2012

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Mari Kolk
Korrektor Inna Viires

© 2011 by Carole Mortimer
© 2012 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

B10247812
ISBN 978-9949-25-284-8

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Esimene peatükk

*1817. aasta maikuu, Hepworthi härrastemaja,
Devon*

„Kuidas te julgete? Lord Thorne, ma nõuan, et te mind otsekohe lahti lasete!“

Lord Nathaniel Thorne, Osbourne'i krahv, naeris kähedalt, huuled lähenemas eebenipuukarva juustega kaunitari kaelale. Ta süleluses naine püüdis end vabaks võideldes ta suudlust vältida, kuid ta saleda keha väänlemine suurendas Nathanieli naudingut veelgi. „Te saate ju ise ka aru, et ei mõtle seda tõsiselt, kulla Betsy...“

„Mõtlen seda vägagi tõsiselt!“ Tüdruk tõstis pea ja vahtis talle kurjalt otsa. Ta pahaseid tumesiniseid silmi ümbritsesid pikad tumedad ripsmed ning tumedad juuksed lõhnasid sidruni ja jasmiiini järele.

Nathaniel naeratas enesekindlalt. „Ma palun vaid ühte suudlust, Betsy.“

Tüdruk surus huuled kindlameelselt kokku. „Olgu siis pealegi – te olete selles ise süüdi.“

Nathaniel surus maha valuoige, kui ta embuses olev naine vajutas käed ta rinna vastu katses end vabastada –

see tuletas talle meelde, et tal oli kõigest üheksa päeva eest mitu roiet murdunud, mille tulemusena ta oligi olnud sellest saadik voodisse aheldatud.

Ja see väike ninatark teadis seda väga hästi!

„Ja teie olete juba üsna mitu päeva mind õrritanud!“ Selle asemel, et tüdruk lahti lasta, surus Nathaniel ta veelgi tugevamalt enda vastu ja näksas ta lõhnastatud kõrvalesta.

Tüdruku vastupanu katkes ja ta vaatas Nathanielile arusaamatuses otsa. „Kas tõesti?“

Noh... Nathaniel oli vast ehk asju pisut suuremaks puhunud, kui need tegelikult olid. Kuid olles veetnud neli päeva Londonis voodisse aheldatuna, kus ta lähim sugulane – lesestunud ja lastetu tädi Gertrude – ta eest hoolitses, millele järgnes nelja päeva pikkune piinarikas tõllas loksumine tädi koju Devonshire'i rannikul, tundis Nathaniel vajadust nooremapoolse naisterahva seltsi järele.

Ärgates pärastlõunasest uinakust ja leides selle isuäratava suutäie oma tuba koristamas, tajudes ühtlasi, et kuigi vigastused tegid talle piina, olid need andnud talle võimaluse põgeneda Londoni igavast seltskonnast ning tädi katsetest talle abikaasa leida, oli Nathaniel otsustanud kinkida endale selle õnneliku pääsemise eest piskut meeelahutust tädi noore kaaslannaga.

Nüüd naeratas ta tüdrukule heidutamatuult. „Te olete õiendanud viimase tunni mu magamistoas ja minu endaga: olete koristanud tuba, kohendanud voodiriideid, sättinud patju.“ Ning selle kestel oli tal avanenud ahvatlev vaade tüdruku täidlastele rindadele ja hetkeks isegi roosadele nibudele, kui too tema kohale kummardus.

„Teie tädi andis mulle korralduse teie toas istuda.“
Eebenipuukarva juustega kaunitar vaatas talle põlglikult otsa.

„Ja kus mu kallis tädi siis on?“ küsis Nathaniel.

„Ta tundis, et on sõidust niivõrd puhanud, et võib minna siinseid sõpru tervitama... Te muudate meelega teemat, mu lord!“ Tüdruk vaatas talle uuesti pahaselt otsa.

„Muudan või?“ küsis Nathaniel muiates.

„Jah,“ kinnitas tüdruk. „Ja mina pole oma arust sugugi õhutanud takka teie – rünnakut minu isiku suhtes.“

Kuigi – olles endaga lõpuni aus – ei tähendanud see sugugi, nagu oleks Elizabeth seda tähelepanuavaldust vastumeelseks pidanud.

Tema viimane suudlus – õigupoolest ainus suudlus – oli temalt võetud – varastatud – mitme kuu eest vikaari varaküpse viieteistkümneaastase poja poolt, kes armastas kahjuks liigselt magusat ja kooke ning kes oli vinniline ja ebameeldivalt paks.

Üksnes laisk rahulolu lord Nathaniel Thorne'i nägusal näol, kui too ta suurema vaevata enda vastu surus, oli takistanud Elizabethil nautimast mehe kaunikujulisi – ja kindlasti palju kogenumaid – huuli enda omadel.

Nüüd vaatas krahv samasuguse rahuloluga ta sinise kleidi kaelusest kerkivaid rindu. „Meesterahvas ei suuda kiusatusele lõputult vastu panna, mu armas Betsy.“

Elizabeth võpatas sisimas selle peale, kuidas lord Thorne kasutas nime, mille proua Wilson oli talle kahe nädala eest pannud, kuna leidis, et Elizabeth on seltsidaamiks palgatava noore naise jaoks liiga peen nimi.

Samuti ei meeldinud Elizabethile viis, kuidas lord Thorne endiselt ta rindu vahtis; ta ei kahelnud hetkegi, et proua Wilson laseks „Betsy“ pikema jututa lahti, kui peaks praegu sisse astuma ja selle kohutava stseeni tunnistajaks sattuma. „Mina pole teile küll midagi sellist pakkunud, mu härra,“ vaidles Elizabeth vastu.

Nathaniel uuris teda lõbustatult. „Sellisel juhul oli see vist minupoolne soovunelm?“

„Jah, ja mina oleksin pidanud kahtlemata oskama oodata sellist käitumist mehelt, kes on ilmselt hea tuttav sellise inimesega nagu lord Gabriel Faulkner!“ lausub Elizabeth nipsakalt.

Need väljakutsuvad sõnad saavutasid soovitud tulemuse: Elizabeth tundis, kuidas tema lordliku kõrguse käed vajusid voodile, mille tulemusena õnnestus temal end uuesti jalule ajada. Ta kohendas kleiti ja sättis sassis juukseid, enne kui riskis uuesti mehe poole vaadata.

Krahvi jäiselt kõrk ilme ja teda jahedalt uurivate pruunide silmade ohtlik säde edastasid hoiatuse, et ta oli saanud hakkama nurjatusega. Ta ohkas endamisi. Vaatamata krahvi ootamatule jahedusele oli lord Nathaniel Thorne, Osbourne'i krahv, kindlasti Inglismaa üks nägusamaid mehi. Vähemalt Elizabeth ise polnud küll oma elus kedagi nägusamat näinud. Mehe moodsalt lõigatud juuksed olid küpse vilja karva ja pruunid silmad mahagoni tooni. Nägu oli rabavalt mehelik, kõrgete põsesarnade, pika aristokraatliku nina ja kaunite huultega kandilise ja kindlameelse lõua kohal.

Kuna krahv oli veetnud vigastuste tõttu suurema osa viimasest üheksast päevast peamiselt särgiväel ning ko-

hati üksnes pantaloone kandes, teadis Elizabeth, et mehel on väga laiad õlad, tugev rind, kõhul kuldsed karvad, puusad saledad ja jõulised ning jalad pikad ja mehelikud. Liibuvad pantaloonid ja läikima löödud säärsaapad, mida ta oli kandnud teekonnal Devonshire'i, sobisid talle suurepäraselt.

Kuni praeguse hetkeni oleks võinud Elizabeth kinnitada krahvi ja ta ülikiindunud tädi vaheliste vestluste põhjal, et mehel on lisaks elumehelikult heale väljanägemisele ka üsnagi meeldiv, kuigi pisut kõrk loomus.

Kuid ohtlik säde, mis nüüd tumedates, peaaegu mustades silmades helkis, paljastas tema hoopis teise pooluse. Kahtlemata oli just see iseloomuosa aidanud teda nende viie aasta jooksul, mis ta ohvitserina Wellingtoni armees võideldes veetis.

„Palun selgitage oma viimaseid sõnu.“

Lord Thorne'i meeldiva tooniga lausunud sõnad ei aidanud sugugi leevendada Elizabethi ärevust. See oli sedasorti ärevus, mida tuntakse ilmselt siis, kui rahulikult kamina ees magav kass ühtäkki kiskjalikuks muutub.

Ta ajas lõua ette. „Märkasid, et lord Faulkner käis teil paari päeva eest külas.“

„Jah, päeval, kui ta pärast üheksa aasta pikkust Inglismaalt eemalolekut uuesti siia naasis.“ Krahv oli endiselt jäine.

„Ma – noh – tema skandaalne minevik on ju teadatud, mu lord.“

„On või?“

Elizabeth neelatas krahvi maheda tooni all peituvat ohtlikku nooti kuuldes. „Teenijad olid tema vi-

siidist elevel ja ma kuulsin paratamatult pealt, mida nad tema ja tema elu hävitanud skandaali kohta rääkisid.“

„Tõesti?“ Krahvi blondid kulmud kerkisid. „Kas ma pean siis arvama, et teie olete sedasorti noor daam, kellega meeldib pahatahtlikku keelepeksu kuulata?“

Elizabeth tundis, kuidas nägu lõi nende sõnade peale õhetama. „Seda ei saa ju nimetada *pahatahtlikuks*, kui see on tõsi.“

Nathanieli erutus oli vestluse viimase osa ajal täielikult haihtunud. „Kui vana teie õieti kaheksa aasta eest olite?“ küsis ta.

„Mis sellel...“

„Ma küsisin, kui vana te olite?“ kordas Nathaniel karmilt.

Elizabeth pilgutas silmi. „Ilmselt üheteistkümneaastane.“

Nathaniel noogutas. „Ja kahtlemata elasite te tol ajal Cambridgeshire'is?“

Elizabethi kreemikas laup tõmbus kipra. „Me pole kunagi sealkandis elanud, mu lord.“

„Kuidas siis saab üheteistkümneaastane laps, kes ei elanud tolle väidetava skandaali ajal isegi Cambridgeshire'is, teada, mis on lord Faulkneri mineviku osas tõsi ja mis mitte?“ Nathaniel vaatas talle halastamatult otsa, toetudes patjadele, mille Elizabeth oli alles natukese aja eest kohevaks kloppinud.

Elizabethi kreemikad paled löid õhetama, kuigi kangekaelne lõuake oli endiselt ette aetud. „Kõik teavad, et lord Faulkner võrgutas süütu noore neiu.“

Nathaniel teadis väga hästi, millised jutud liikusid kaheksa aasta eest kõrgseltskonnas tema parima sõbra Gabriel Faulkneri kohta. Kuid ta ei teadnud, et samad jutud läksid liikvele uuesti pärast seda, kui Gabriel mandrilt Inglismaale naasis, et asuda täitma Westbourne'i krahvi kohuseid, mille hulka kuulus – nagu Gabriel oli ülima rahuga täheldanud – ka abieluettepaneku tegemine ühele oma kolmest hoolealusest. Tegu oli eelmise krahvi tütarde, leedi Copelandidega. Kuna Gabriel polnud õdesid oma ihusilmaga näinud, polnud ta täpsustanud, millisele abieluettepanek oli mõeldud.

Pagana pihta, Nathaniel oleks pidanud olema Londonis ja seisma vähemalt oma sõbra kõrval, kui too teeb teatavaks, et on tagasi seltskonnas, mitte aga vedelema katkisi roided ravides Devonis. Samas ei uskunud Nathaniel sugugi, et Gabriel vajaks või hindaks teiste toetust, olgugi see sõnadeta. Kaheksa pika maapaos veedetud aasta jooksul oli Gabriel Faulknerist saanud üks uhkemaid ja kõrgimaid mehi, kes iial Inglise kõrgseltskonnas liikunud.

Kuid sellele vaatamata oleks Nathaniel ihanud oma silmaga näha kõrgseltskonna liikmete nägusid, kui Gabriel talle täie õigusega kuuluva koha taas sisse võtab. Tema aga oli lahkunud Londonist peaaegu kohe pärast Gabrieli naasmist ning tema ainus lõbu oli see otsekohese ütleemisega noor daam, ta tädi seltsidaam.

„Tõesti või?“ küsis ta jäiselt.

Elizabeth ajas kauni suukese prunti. „Kas teie teada on siis lugu teistsugune?“